

— Дързостъ, момци! — реве Радулъ. — Никой да не се предаде живъ на тия измѣнници!

Но въ това време куманитѣ нахлуватъ въ крепостта презъ останалитѣ порти. Храбриятъ Радуловъ отрядъ е заграденъ отъ всѣкъде. Куманитѣ изтикватъ малцината останали неговни хора до самия край на процепа.

Всичко е загубено. Борилъ и куманитѣ сж пълни господари на Царевецъ. Изведнажъ колелцата на подвижния мостъ заскърцватъ, желѣзната врата се спуща бавно надолу, мостътъ закрепва якитѣ си жбѣи въ скалата. На прага на кулата застава дребенъ мургавъ мъжъ, съ тѣсни черни очички. Задъ него се тълпятъ стрелци и щитници. Радулъ влива очи въ него и яростенъ викъ замира на гърлото му. Ловкъ като дива котка, съ единъ скокъ той се хвърля възъ куманина и го събаря на земята. Всичко това става така бърже, че никой не успѣва да дигне ржка, когато двамата вече се търкалятъ въ смъртна борба по тѣсния камененъ провкатъ.

— Куче! Скъпо ще платишъ!

Уплашени викове отекватъ въ утринния здрачъ. Спущатъ се върху борящитѣ се. Но Радулъ е вкопчилъ ржцетѣ си като клещи въ гърлото на измѣнника. Отъ рамото му струи кръвъ и остра болка затъмнява зора му. Единъ стотникъ забива камата си въ гърба му и се отдръпва назадъ. Дветѣ тѣла се търкалятъ къмъ края на пропастьта. Ужасъ вцепенява всички. Още малко и двамата ще полетятъ къмъ бездната. Но съ последни усилия Манастиръ се изправя. Радулъ се дига заедно съ него, безъ да го отпуща. Преплетенитѣ имъ ржце се виятъ като змии. Морното имъ тежко дишане се чува далечъ. Никой не смѣе да запрати стрела, за да не улучи Манастиръ. Внезапно, съ последно усилие, Радулъ блъсва куманина. Дребното тѣло на Манастиръ литва надолу, отскача по скалитѣ и пада въ бездната. Изтощенъ и раненъ, Радулъ грохва до самия ржбъ на провлака. Викове на гнѣвъ и ужасъ се извиватъ като буря. Куманитѣ се спущатъ къмъ него.